NU NUMAI PUNCTE, CI ȘI GOLURI CÎT MAI MULTE!

„EL" a decis calificarea într-o grupă a preliminariilor C. M. din Europa **(Olanda)**; în alta a determinat un meci de baraj **(Suedia—Austria)**; a intrat în discuție la un moment dat într-o a treia grupă **(R. D. Germană — România)**; în fine, ar putea hotărî cine va merge la turneul final în altă grupă **(Spania—Iugoslavia)**.

„EL" este golaverajul.

Iată, deci, că nu numai un punct cucerit în plus, ci și un gol mai mult marcat sau mai puțin primit poate da sentințe în ce privește ordinea într-un clasament.

De aici rezultă cît de important este ca o echipă să știe să profite, marcînd cît mai mult, atunci cînd întîlnește un adversar mai slab, sau de pe urma avantajului pe care i-l oferă terenul propriu.

Exemplele concludente le constituie grupele I și a III-a a preliminariilor C. M., dar mai ales ultima, din care au făcut parte Olanda și Belgia, două vechi rivale. Acestea s-au bucurat de un dublu avantaj: 1) **întîlneau parteneri de valoare modestă**, Norvegia și — mai ales — Islanda; 2) **jocurile (tur—retur) cu Islanda**, conform unui acord cu federația din Reykjavik, **le-au disputat pe teren propriu.** Deci, aveau prilejul să-și rotunjească substanțial golaverajul, ținînd seamă de faptul că meciurile directe dintre ele se anunțau extrem de echilibrate, cu posibile rezultate de egalitate (cum s-a și întîmplat).

Cea care a știut să concretizeze avantajul a fost echipa Olandei și nu întîmplător ea s-a calificat: 9—0 cu Norvegia la Rotterdam, 5—0 la Amsterdam și 8—1 la Deventer cu Islanda. În schimb, selecționata Belgiei a cîștigat doar cu 2—0 (ambele goluri marcate din 11 m.) meciul cu Norvegia, la Bruxelles, și a obținut același scor de 4—0 în partidele cu Islanda disputate la Liège și apoi la Bruges. E drept că belgienii n-au primit nici un gol în aceste trei întîlniri, dar au marcat cu 12 goluri mai puțin decît olandezii. Și această diferență i-a asigurat calificarea echipei lui **Fadrhonc.**

Tot golaverajul a eliminat echipa Ungariei în prima grupă, unde s-a aflat la egalitate de puncte cu Suedia și Austria, (după ce a pierdut un punct prețios tocmai acasă, în fața Suediei, punct care i-ar fi adus calificarea !...). În schimb, Suedia — devenită favorita nr. 1 după drawul de la Budapesta, pentru că mai avea de susținut un singur joc și acela contra modestei formații malteze — a ratat calificarea după consumarea partidelor din grupă pentru că a învins Malta la un gol diferență (2—1) și nu la două, cîte i-ar fi fost necesar ca să depășească la golaveraj reprezentativa Austriei (15—8 față de 14—7). Astfel că o echipă resemnată, Austria, s-a văzut în situația de a spera din nou (dar zadarnic) în calificare, pentru că — conform regulamentului — la egalitate de puncte și golaveraj (prin — scădere; prin împărțire s-ar fi calificat Austria...) Suedia și Austria au disputat un meci de baraj. Acest meci în plus a fost prețul plătit de internaționalii suedezi pentru golul mai puțin marcat sau pentru cei primiți la La Valetta...

Faptul că în grupa R. D. Germană — România s-a pus la un moment dat problema golaverajului, ca mijloc de departajare a celor două echipe și că în grupa Spania (6 puncte și 8—5 golaveraj din 4 jocuri) — Iugoslavia (4 puncte și 3—2 din 3 jocuri) s-ar putea ca tot „el" să decidă în cazul victoriei Iugoslaviei la Atena (la două goluri diferență se joacă meci de baraj, la 1 gol se califică Spania, iar la 3, Iugoslavia) dovedește cît de important este într-o competiție (internă sau internațională) preocuparea și față de rotunjirea zestrei de goluri marcate, nu numai a bagajului de puncte.

În fotbal există două vechi adevăruri, din păcate cam uitate azi, mai ales la noi: nu-ți „ierta" adversarul mai slab din față, marchează-i cît mai multe goluri (ca în partidele Suedia—Malta 7—0, Olanda—Norvegia 9—0, România—Finlanda 9—0 etc.), nu face cadouri care te pot costa scump mai tîrziu (ca punctul lăsat de echipa noastră la Helsinki) și nu lasă nefructificat cum se cuvine avantajul terenului propriu.

Petre GAȚU

„Indisponibilitatea lui PIET KEISER a împiedicat echipa Olandei să cîștige partida cu Belgia", scriau, a doua zi după acest meci decisiv, ziarele din Amsterdam. Și, am adăuga noi, a rezultat acel 0—0, care a făcut să intre în acțiune golaverajul.

„SPER SĂ JOC ÎN AL 4-lea TURNEU FINAL AL C.M...."

UN INTERVIU DE ACTUALITATE CU INTERNAȚIONALUL URUGUAYAN PEDRO ROCHA

Cînd Penarol Montevideo cîștiga — după două manșe spectaculoase contra lui Real Madrid — **Cupa** Intercontinentală, cei mai buni jucători ai clubului uruguayan se numeau **Pedro Rocha** și **Spencer**. În același an — 1966 — echipa națională a Uruguayului era eliminată, după un meci „cu cîntec", în sferturile de finală ale campionatului mondial — ediția engleză. Jucătorul cheie al selecționatei uruguayene se numea **Pedro Rocha**, și așa întreaga lume fotbalistică făcea cunoștință cu unul dintre cei mai valoroși conducători de joc mondiali, jucător inteligent, cu o tehnică excelentă și șut de temut. Anii au trecut, însă. La turneul final C.M. din Mexic, deși Uruguayul a ocupat locul 4, **Rocha** nu a mai fost, parcă, același jucător din Anglia. Lumea a început să-l uite. Dar, **Pedro Rocha** are numai 29 de ani, și — după cum chiar el spune — încă mulți ani de fotbal înainte. Interviul pe care îl reproducem azi încearcă tocmai să-l scoată din conul de penumbră în care a intrat pentru majoritatea iubitorilor fotbalului.

— Pedro Rocha, ești considerat drept unul dintre cei mai tehnici și mai inteligenți mijlocași de atac din America de Sud, ca și omul-cheie pentru jocul echipei naționale a Uruguayului. Totuși, după „El Mundial" 1970 și transferul la clubul brazilian Sao Paulo, se pare că a existat o perioadă în care se vorbea despre **„plafonarea lui Rocha"...** Poți să ne spui ce s-a întîmplat?

— Ediția din 1970 a campionatului mondial, în care îmi pusesem atîtea speranțe, s-a dovedit a fi extrem de decepționantă pentru mine. Imediat după turneul final am fost transferat la Sao Paulo, **plecînd deci, de la clubul în care jucasem mai bine de 10 ani, Penarol, și cu care obținusem atîtea succese. În Brazilia, am fost pus să joc în aceeași linie mediană în care juca și celebrul conducător de joc al naționalei „tri-campeao" Gerson. Trebuie să mărturisesc că îi admir talentul, dar în același timp mi-a fost foarte greu să joc împreună cu el. Mereu aveam impresia că rămîn, oricît de bine aș juca, în umbra valorosului meu coechipier. Apoi, știți, într-o singură echipă nu este niciodată loc pentru doi conducători de joc...**

— După cîte știm, te-ai refăcut de curînd după un accident destul de grav, care te-a ținut departe de terenul de joc pentru mult timp. Crezi că vei fi în formă la timp pentru a apăra din nou culorile Uruguayului la viitorul turneu final al campionatului mondial?

— Acum cîteva luni, aceeași întrebare mi-au pus-o și oficialii federației uruguayene, dar răspunsul trebuie să-l așteptăm cu toții de la clubul Sao Paulo. Nimeni nu-i va putea convinge pe conducătorii brazilieni să mă lase să joc în turneul final, dacă ei nu vor dori acest lucru. Bineînțeles, că de-abia aștept să joc din nou pentru țara mea la un turneu final de campionat mondial și să arăt că pot mai mult decît am demonstrat în ediția trecută. Apreciez nivelul fotbalului uruguayan drept cel mai ridicat în momentul de față, între anii de după al doilea război mondial și cred că — după înfrîngerea suferită, în Mexic, în meciul pentru locul trei — avem să ne luăm o revanșă în fața fotbaliștilor vest-germani.

— Contractul cu Sao Paulo expiră la sfîrșitul anului viitor. Ce îți propui să faci atunci?

— Încă o dată, răspunsul se află în mîinile conducătorilor de la Sao Paulo. Există oameni care mă numesc deja un „veteran", crezînd că sînt un jucător pe cale de a se retrage. Am însă numai 29 de ani și în plus pare niciodată nu m-am simțit mai în formă. Mă antrenez foarte tare, în continuare, iar pasiunea pentru fotbal a rămas la fel de mare ca la 20 de ani. Dacă ar fi după mine, aș rămîne să mai joc vreo 15 ani de acum încolo.

— Faima de mare jucător de fotbal ai atins-o extrem de repede în frumoasa carieră care ai avut-o pînă acum. La 19 ani jucai în turneul final al campionatului mondial din Chile, în 1962. Dintre toate meciurile la care ai luat parte, care ți-a rămas cel mai bine întipărit în minte?

— Poate, curios, nici unul dintre meciurile jucate pînă acum, și nici măcar cele ale finalelor Cupei Intercontinentale. Partida de care îmi aduc aminte cu cea mai mare plăcere este finala Campionatului Americii de Sud, din 1967, cînd echipa noastră națională a învins Argentina după un meci foarte disputat. Eram pentru prima dată într-o mare finală. Niciodată n-am să uit atmosfera încinsă, cîntecele, petardele, steagurile, ca și reacția publicului după ce eu am marcat golul care avea să se dovedească decisiv..

— Acum, cînd ești, în fine, din nou în formă, care este primul gînd care îți vine în minte?

— Să devin golgeterul campionatului brazilian, adică acel lucru pe care sînt sigur că l-aș fi reușit, dacă n-aș fi fost accidentat!

„AMERICANIZAREA" FOTBALULUI DIN S.U.A.

Cu un deficit de 10 milioane de dolari s-a încheiat, cu șase ani în urmă, campionatul de fotbal profesionist din Statele Unite ale Americii. Numai șase din cele 17 echipe au supraviețuit după doi ani de campionat! Și, cu toate acestea, în S.U.A., experiența dobîndită și-a găsit unele explicații.

„Fotbalul a atins punctul în care va cunoaște o întorsătură favorabilă", a explicat scurt **Phil Woosnam**, cîndva jucător profesionist la West Ham United și Aston Villa, astăzi director al North America Soccer League. Cu toate că în calitate de jucător era unul dintre cei mai bine retribuiți profesioniști, astăzi veghează cu ochi de Argus ca cele 12 echipe ale ligii profesioniste să opereze pe baze cît mai sănătoase.

La încheierea ultimului sezon se remarcă, înainte de toate, că interesul publicului a crescut enorm. Creșterea numărului de spectatori este apreciată cu aproximativ 80 de procente. Mii de spectatori, radioul, televiziunea, presa manifestă un ascendent de interes pentru soccer, în S.U.A. Mai mult, fotbalul cunoaște în Statele Unite o... americanizare, în sensul că tot mai mulți jucători sînt americani din S.U.A.! Așa de exemplu, noua campioană, Philadephia Atoms, beneficiază de șapte jucători născuți în țară. Partida decisivă disputată pe stadionul Texas din Irving, cu Dallas Tornados, a fost urmărită de 18 824 de spectatori plătitori, care au aplaudat jocul spectaculos al ambelor formații, cîștigat de Philadephia Atoms cu 2—0.

Chiar și antrenorul campioanei este american. Mai înainte profesor, **Al. Miller** a fost decretat cel mai bun antrenor al anului. Echipa campioană a efectuat pregătirile cu puțin timp înainte de începerea competiției, în Anglia, de unde s-a înapoiat cu doi jucători profesioniști. Și chiar dacă **Provon** și **Fryatt** au plecat înapoi, în Anglia, înaintea terminării întrecerii, „atoniștii" i-au învins pe cei de la Dallas Tornados.

Aici, în Dallas, așteptările n-au fost deloc confirmate cu toate că **Lamar Hunt**, unul din „regii petrolului", a investit sume colosale în această echipă. Tornados devine pentru a doua oară vicecampioană, ultimul titlu fiind cucerit în 1971.

Cu managerul McNutt, clubul din Dallas beneficiază, practic, de un al doilea milionar la conducere, după **Lamar Hunt**. Jucătorii clubului au cele mai diferite ocupații. De pildă, **Kyle Rote** este agent pentru relații publice, **John Best**, un apreciat... fotomodel, **Ken Looper, Jim Benedek, Bob Ridley** — profesori.

Fabricantul de dulciuri **McNutt**, antrenorul echipei, apreciază, totuși că, în anul viitor, Dallas Tornados va reuși marea performanță, recucerirea titlului de campioană a S.U.A. Aprecierea sa se bazează pe faptul că, în Texas, peste o mie de școli vor asigura fotbalului baza umană atît de necesară. **„Viitorul fotbalului va fi astfel asigurat prin tinerii jucători care vin din urmă"**, spune **McNutt.**

Oricum, echipele americane s-au convins că pentru progresul fotbalului din S.U.A. este necesar, în primul rînd, să nu fi mereu nevoit a lua jucători de la... vecini!

Multe echipe europene de fotbal au jucat la Dallas cu „Tornados". Iată o imagine dintr-o partidă cu Dinamo Moscova: JOHN BEST, de care este vorba și în alăturatul reportaj, încearcă să-l stopeze pe MIHAIL GHERȘKOVICI

ÎNSTANTANEE

● ÎN AUSTRIA s-a încheiat turul campionatului. Sezonul de „primăvară" a și început, însă. Se joacă fără pauză. Programul fusese alcătuit înainte de necalificarea reprezentativei pentru turneul final de anul viitor... ● SPARTAK PLEVEN, „lanterna roșie" a campionatului Bulgariei, a reușit cîteva rezultate de excepție: victorie asupra lui Ț.S.K.A. după ce aceasta eliminase pe Ajax, și egal cu Levski-Spartak, primul punct pierdut în acest sezon de echipa din Sofia ● ACCIDENTAT grav în partida cu Gwardia Varșovia, Tomaszewski, portarul remarcat în meciul Anglia—Polonia (1—1) primise șapte goluri cu o etapă mai înainte: Start Mielec — L.K.S. Lodz, 7—0! ● CU UN INTERES care depășește obișnuitul este așteptată, în Anglia, o partidă din divizia a doua: Middlesbourgh — Preston. Și asta pentru că ele sînt antrenate de frații Charlton. Jakie — „girafa" antrenează pe prima (aflată în fruntea clasamentului), Bobby — „pleșuvul" pe cea de-a doua (locul al 12-lea, la 10 puncte de Middlesbourgh) ● LA EINDHOVEN, partida P.S.V. — Sparta Rotterdam a atras mai mult de 19 000 de spectatori. Cu acest prilej, portarul internațional van Beveren, abia reintrat după o absență de patru săptămîni, s-a accidentat din nou și a fost transportat de urgență la spital, unde a trebuit să sufere o operație ● ÎN ITALIA, A.C. Napoli este lider și datorită formei excepționale a „tunarului" Clerici (33 de ani) ● DACĂ ZOFF păstrează imaculate buturile naționalei italiene de 917 minute, brazilianul Leao a atins 1 078 de minute de cînd este neînvins! Cele două performanțe sînt greu de comparat întrucît prima este realizată în partide internaționale, iar cea de-a doua în campionatul Braziliei ● GERD MÜLLER a plecat de la meciul R.F.G. — Spania (2—1) disputat la Stuttgart, cu o duzină de mingi pe care-i dăduseră autografe jucătorii celor două echipe. „Sînt cadouri de sărbători pentru cîțiva prieteni", a explicat el ● „PRACTIC am suprimat antrenamentele. Doar meciurile și sînt suficiente pentru pregătire", declară Jock Stein, antrenorul lui Celtic Glasgow, referindu-se la programul extrem de încărcat al echipei sale: șase meciuri în ultimele 14 zile ● DOI FOTBALIȘTI uruguayeni foarte celebri la vremea lor au decedat cu cîteva zile în urmă la Montevideo: Alfredo Gierra (82 de ani, campion olimpic în 1924) și Lorenzo Fernandez (73 de ani, campion olimpic în 1924 și campion al lumii în 1930). Ultimul a jucat mijlocaș central în partida cu România, de la 22 iulie 1930, din prima ediție a C.M. ● BELGIA A PREVĂZUT pentru prima jumătate a anului viitor două meciuri amicale: la 13 martie, la Berlin, cu R.D. Germană, iar la 1 mai, la Berna, cu Elveția ● CU ÎNCEPERE de la 1 ianuarie, echipele suedeze vor putea „utiliza" cîte doi jucători străini. Numai că aceștia vor trebui să locuiască un an în Suedia, înainte de a putea juca în campionat ● FOTBALIȘTII SCOȚIENI care vor alcătui reprezentativa țării pentru turneul final al C.M., nu vor avea decît cinci zile de vacanță după campionatul interbritanic. „Vom juca fotbal fără întrerupere pînă la sfîrșitul lui iulie", a anunțat Willie Ormond, managerul echipei ● S-AU STABILIT datele de disputare a finalelor Cupei cupelor și Cupei campionilor europeni. Prima la Rotterdam, la 3 mai, cealaltă la Bruxelles, cu o săptămînă mai tîrziu.

ÎNSTANTANEE